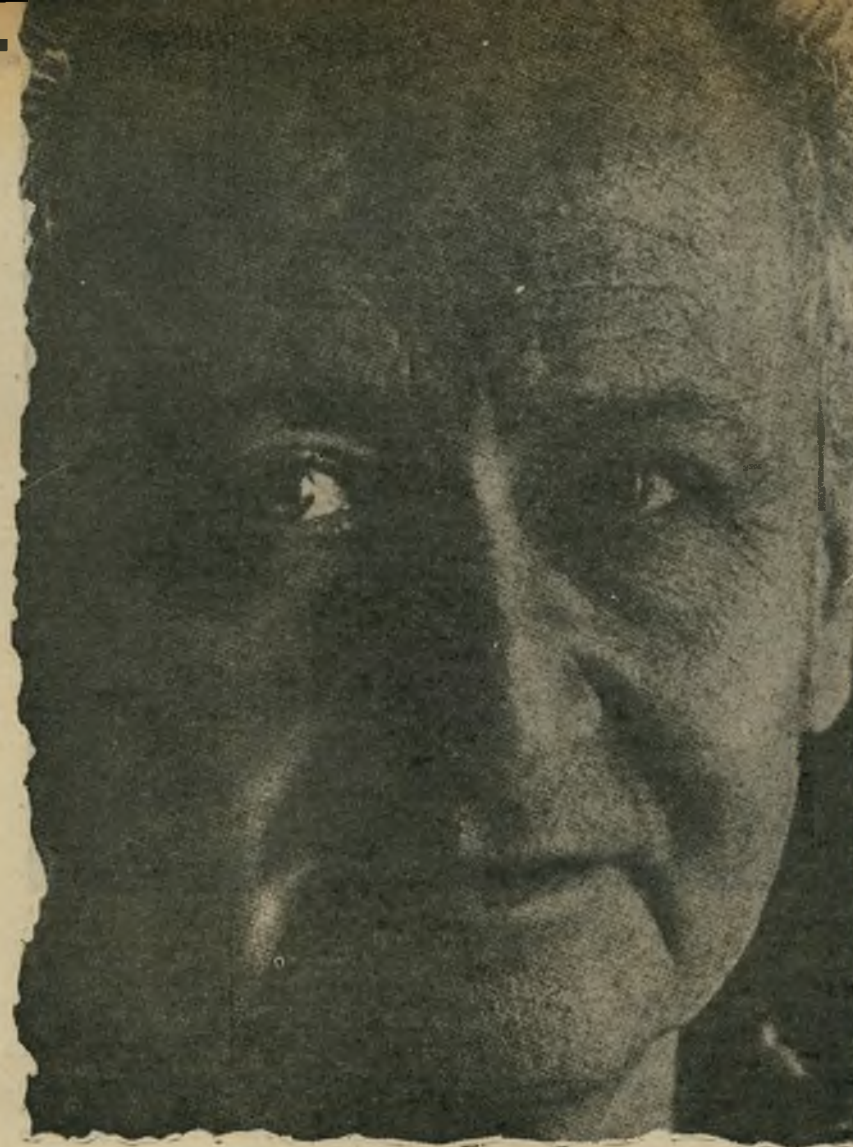

יהושפט הרכבי, מלך הניצים שהפך
יונה מובהקת, כתח בהתקפת מחץ על

בגין מלך ישראל

אריף (מיל') הרכבי
חזון, לא פנטזיה!

בפרק זכויות הפלסטינים סותר הרכבי את מישחקי הלשון של ראש הממשלה בעניין זה, וקובע כי באקלים הרוחני הייחודי של העולם זכויות לגיטימיות של יישות קיבוצית פירושו דווקא הזכות להגדרה עצמית, הזכות להקמת מדינה: בעיני יש משום זריית אבק בעיניים כאשר ממשלת ישראל מוסיפה לדבוק בקו כאילו לא הכירה בזכות ההגדרה העצמית של הפלסטינים. היא הכירה, ורק מחדת.

מישחקי ניסוח והגדרה, המקובלים על מנחם בגין וממשלתו, גורמים לדעת הרכבי ניגון בליכופר למעמדה המדיני של ישראל: "שלילת ישראל את זכות ההגדרה מהפלסטינים מתפרשת בעולם כאנוכיות, שממאנת להכיר בכך שהזולת ראוי ליהנות מהזכויות שאותה תובע לעצמן. הכרה כי נורמה מרכזית של המדיניות העולמית כי זכות הגדרה עצמית היא כיום מבחן להימנות על האומות בנות התרבות, ואילו השולל נורמה זו מדיר עצמו מהן, כנוקט עמדה הנחשבת כיום כמגונה מוסרית ור-כאנאכרוניסטית מדינית... ציבור היכול ליישם מדיניות רק אם תקופח זכות זולתו להתקיים מדינית, מעורר ספקות עד כמה ראוי בכלל שיתקיים. יסלחו לי הקוראים אם אמשל משל גס: אם יטען אדם שאין לו חיים אלא אם כן הוא יושב על כתפיו חברו, ותוך כדי כך זכא גם לנעוץ בו ציפורניו ולהציק לו (הקמת התנחלויות) יתחילו הבריות לתמוה שמא מוטב של יחיה..."

על רעיון האוטונומיה נוסח מנחם בגין מלגלג הרכבי, ושואל: לאיזה הסדר סופי

"בלפאסטיזציה" בעימות בין האוכלוסיות הערבית היהודית בכל ארץ ישראל. הוא מוסיף ומציין, כי "מדיניות ההתנחלות מהווה גורם של גירוי והשינאה של היהודים בעיני הערבים..." ומוליך למסקנה: "לא לאורך ימים אפשר יהיה להחזיק את הערבים כמובלעת של חסרי זכויות מדינית (אוטונומיה פרסונאלית)..." הערבים יתבעו את זכויותיהם האזרחיות והמדיניות. מצב של קרוב לשוויון בין יהודים לערבים בכנסת יערים קשיים רבים..."

בסתירת כמה מהנחות היסוד בתוכנית האוטונומיה של מנחם בגין והסכמי קמפי דייוויד קובע הרכבי, כי תושבי השטחים הכבושים לא ישלימו עם הישארותם לנצח תחת שילטון ישראלי, ישיר או עקיף, ואין ספק שהמרי בשטחים הכבושים יוסיף ויגדל, ימשוך עוד תשומת לב בינלאומית. על העמדות של הימין הקיצוני בדבר אפשרות שהגדה המערבית תתרוקן מתושביה הערבים, קובע הרכבי: "גם תקווה כזו עומדת על כרעי תרנגולת..."

זכויות הפלסטינים

יהושפט הרכבי קובע עקרונות: "הישארותה של הגדה הרצועה תחת שילטון ישראלי היא בלתי רצויה, שכן תיצור מדינה ערבית-יהודית. בעיני זה היסול ישראלי... אני רוצה להדגיש שהמלצתי כי נצא מהגדה ומן הרצועה אינה נובעת מתחושה של חוב מוסרי כלשהו לערבים, אלא מהשיקול הריאלי שהגדה והרצועה הן ערביות..."

על שלא עשתה חשבוניש על שגיאת היסוד של עצם רעיון ההתיישבות בסיני. לטענתו, לא נלמד מסיון סיני כל לקח: "מעטים הם בישראל הנותנים דעתם ל-עצם התופעה של הכישלון האי-מצוינותי כמה שנעשה בסיני..."

לאור לקחי סיני מציג הרכבי שאלה כפולה: (1) האם רצוי שהגדה תישאר בידינו? (2) האם הדבר אפשרי ובר-ביצוע? בתשובתו לשאלות אלה הוא קורב, כי המשך השליטה הישראלית באזור רים אלה עשוי להביא להידרדרות ול-

השבוע רואה אור סיפורו של האלוף (מיל') יהושפט (פטי") הרכבי, חזון, לא פנטזיה". החלק הראשון של הספר עוסק בהערכת מרד בריכוכבא, שבו הוא רואה נקודת-מוצא לתיאוריה שלו על מדיניות בלתי-מציאותית, שאותה כבר מירסם ב"רבים. בחלק השני של הספר, "מדיניות בלתי-מציאותית בשלב הנוכחי", מצדד הרכבי בהקמתה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה.

הרכבי, שנחשב בראשית דרכו כנץ ביטחוני, התפרסם לראשונה כאשר השתתף במישלחת הישראלית למשאומתן על שיתת-הנשק עם מצריים וירדן בשיתות רודוס, ב-1949. הוא חצה פעמים אחדות את הגבול לירדן, ונפגש עם המלך עבדאללה. מאוחר יותר שירת כסגן ראש-אגף-המודיעין, ואחר-כך כראש-אגף-המודיעין (אמ"ן). בתפקיד זה הסתבך בפרשת "ברווזי-המים", והודה על-ידי דוד בן-גוריון, אחרי שיחרורו מצה"ל פורסם כמה ספרים על הסיכסוך הישראלי-ערבי. במשך שנים רבות שימש טיעונו של הרכבי כאבן-פינה לממשלת גולדה-דיין, והוא עצמו נחשב כתועמלן הראשי של עמדותיה הקיצוניות, בעיקר בחו"ל. אולם במישלחת יום-הכיפורים חל מהפך גמור בגישתו.

בסיפורו החדש מציג הרכבי שורה חד-שה של עמדות-יסוד חדשות. הוא מגנה גינוי חסרת-תקדים את עמדותיה של ממשלת-ישראל, את "התבהמות דעת-הקהל בישראל", את העיוורון הפוליטי שפשה בחברה הישראלית ושאר תופעות המביאות לסחף עמדותיה של ישראל.

לקח בינוי סיני

כבר בפרק הפתיחה מבהיר הרכבי, כי הצפייה הישראלית, שחציה-הראשית, או חלקים ממנה, יישאר בידי ישראל, הנוכחה כצפיית שווא. הוא מוסיף, כי החזקת סיני במחנה צבאית עלתה בממון רב, כמותה גם הקמת התשתית היישובית - כל אלה כספים שירדו לטימיון (הרכבי מצטט את שרי-החוק, יצחק שמיר, שהעריך את ההשקעות הישראליות בסיני ב-17 מיליארד דולר, ועוד 6 מיליארד להוציא את סיני הישובים וצה"ל). המחבר תוקף את העיתונות הישראלית

רומאים מסתערים על עיר נצורה

בגין בהלוויית "לוחמי בריכוכבא"

מנהיגות דמוגית וגושי-אמונים